

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Κηρύσσομεν τὴν ἐναρξιν δεκάτης περιόδου.
 Π. — Βρὲ μασκρά, μού ριχτηκὲς καὶ πάλιν ἐξ ἐφόδου.
 Φ. — Σοῦ λέγω πῶς κηρύσσεται ἡ ἐναρξὶς ταχέως
 μὲ λόγον Ἀνακτορικὸν ὑπὸ τοῦ βασιλέως,
 διότι καὶ ὁ βασιλεὺς ἐκ τῆς Κερκύρας φθάνει,
 ὡς λέγουν, κατ' ἀπαίτησιν αὐτοῦ τοῦ Δεληγιάννη.
 Ἐξ ἄλλου μέρους καταργοῦν ἐν γένει τὰς πρεσβείας,
 καὶ ἀντιτάσσουν, Περικλῆ, τὴν βίαν κατὰ βίας.
 Ἐπιτροπαὶ συνέρχονται ἐντὸς τῶν ὑπουργείων
 καὶ σκέπτονται νυχθημερόν περὶ δασμολογιῶν.
 Ὁ Γιάννης τῆς Ἀλέξαινας λαλεῖ γιὰ δεκάτην,
 τὸν ἀντικρούει ὁ Κωστής ὡς ὄντα εἰς ἀπάτην,
 ὁ κύρ Δημήτρης σκέπτεται, ἀλλὰ δὲν βγάζει λέξι,
 ὁ Δεληγιάννης ἐρωτᾷ τὴν γνώμην τοῦ Ἀλέξη,
 ὁ κύρ Ἀλέξης κᾶτι τι 'στ' αὐτὶ τοῦ ψιθυρίζει,
 καὶ ὁ Θεοδωρόπουλος σὲ μιὰ γωνιά καπνίζει.
 Προτείνονται ἀπὸ πολλοὺς πολλαὶ τροποποιήσεις,
 ὁ Δεληγιάννης ἀπαιτεῖ καὶ ἄλλας ἐξηγήσεις,
 ὁ Σαλταφέρης, φίλε μου, προθύμως τοὺς τῆς δίνει,
 καὶ ὁ Νικολετόπουλος κατάργησιν προτείνει.
 Μ. — Λοιπὸν ;
 Φ. — Λοιπὸν προτείνεται τοῦ καθενὸς ἡ γνώμη,
 μὰ τίποτε δὲν γίνεται πρὸς τὸ παρὸν ἀκόμη.
 Κι' ἂν θέλῃς μάλιστα καὶ σὺ τὴν γνώμην σου νὰ δώσῃς,
 τὸν Δεληγιάννη πῆγαινε ἀπόψε ν' ἀνταμώσῃς,
 νὰ τοῦ εἰπῆς, βρὲ Περικλῆ, πιστὰ σὲ ἐξορκίζω,
 ὅτι κι' ἐγὼ, καθὼς αὐτός, ἄρα κοπανίζω.
 Π. — Σέρεϊς ἐσύ, βρὲ Φασουλῆ, ἕναν Ἀμερικάνο,
 ὅπου τὸν λένε Σωμερβίλ ;
 Φ. — Καὶ μὲ τὸ παραπάνω.
 Π. — Καὶ εἰν' ἀλήθεια πῶς αὐτὸς ὁ δῆθεν προτεστάντης
 προσηλυτίζει, Φασουλῆ, τὸν κόσμον ὁ μπιρμπάντης ;
 Φ. — Καλθανιστῆ, ἀνσίχριστε καὶ ἱερολοχίτη,
 πῶς βρίζεις ἕνα Βρεττανόν, ποῦ τὸν Θεὸν κηρύττει ;
 ἄνθρωπον ὅστις ἐρχεται ἐκ τοῦ Βορείου Πόλου,
 κηρύττον ἄγνωστον Θεὸν τοῦ Παύλου Ἀποστόλου,
 ἄνθρωπον ὅστις πάντοτε γιὰ τὸ Θεὸ φωναζει,
 κι' ἔχει μαζί του σύντροφον νὰ τοῦ τὰ μεταφράζῃ,
 ἄνθρωπο ποῦ παρέλαθε κι' ἐμὲ γιὰ ὄραγουμένο ;
 Π. — Μωρὲ τί λές, βρὲ Φασουλῆ ;... ὀν σὲ καταλαμβάνω.
 Φ. — Δὰτ ἰς οἱ κουέστιον μαί ντίρ, κι' ἰδὲ σελίδα τρίτην.
 Π. — Κ' ἐς κὲ βού ντίτ ;
 Φ. — Μὰ τὸν Χριστὸν καὶ τὸν Μητροπολίτην.
 Π. — Μὰ σὺ, μωρὲ, ποῦ ἔμαθες τὴν Ἀγγλικὴν ; γιὰ πέ μου ;
 Ρ. — Εἰν' ἀλήθεις πῶς τ' Ἀγγλικά δὲν εἴξευρα ποτέ μου,
 ἀλλὰ ὁ Ἄγγλος Σωμερβίλ μού ἔκαμ' ἕνα γεῦμα,
 κι' ἀμέσως μού κατέβηκαν ὡς εἶδος θεῖον πνεῦμα.
 Π. — Καὶ ἄλλαξες τὴν πίστι σου ;

Φ. — Τί διάβολο νὰ κάνῃς !
 εἰς τὰ καλὰ καθούμενα τῆς πείνας νὰ πεθάνῃς ;
 Εἶπα εἰς ἕναν ὑπουργὸ πῶς θέλω μία θέσι,
 κι' αὐτὸς μού εἶπε, Περικλῆ, πῶς δὲν θὰ εἴμπορῆς,
 διότι δῆθεν, κύριε, στεροῦμαι τῶν προσόντων...
 Ἄλλὰ τοῦ λέγω ἂ Ὑπουργέ, εἰμί ἐκ τῶν πεινῶντων,
 καὶ ὅταν ἀποτείνεσθε, ὦ Ὑπουργέ, πρὸς νῆστιν,
 νὰ τὸν προσέχετε πολὺ γιὰτὶ ἀλλάζει πίστιν».
 Π. — Λοιπὸν ;
 Φ. — Λοιπὸν τὴν ἄλλαξα καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
 καὶ ἀπὸ τότε βρίζομαι μὲ τὸν Ἀμερικάνο.
 Π. — Ὡ παραβάτα μισαρὲ τῶν οὐρανίων νόμων,
 ὦ ἄτιμι ἀπόγονε τῶν θείων Χρυσοστόμων,
 τῆς Ἐκκλησίας βδέλυγμα, τῆς πίστεως χαμάλι,
 Λουθηρανέ, Καλθανιστῆ, ἀκάθαρτον τσουκαλι,
 ὅταν συνέπινες μ' αὐτὸν 'στῶν Ἀγγλων τὴν ὑγείαν,
 δὲν ἐνθυμήθης τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν τὴν ἁγίαν ;
 δὲν ἐνθυμήθης Γερμανόν, Παππαφωκᾶν καὶ ἄλλους
 ἀρχιμανδρίτας, ἱερεῖς, καὶ μάρτυρας μεγάλους ;
 Ἄλλὰ γιὰ 'πές μου, Φασουλῆ, περὶ τοῦ Ἀποστόλου,
 αὐτοὶ οἱ δῆθεν Σωμερβίλ πληρόνουνε καθόλου ;
 Φ. — Πληρόνουνε, βρὲ Περικλῆ, καὶ ὄλο κολονάτα.
 Π. — Μωρὲ τί λές ;
 Φ. — Μὰ τὸν Χριστό !... περνᾷς ζωὴ καὶ νεῖατα.
 Π. — Ἄλλὰ δὲν εἶναι ἄτιμο γιὰ ἕνα κολονάτο
 ν' ἀπαρνηθῆς τὸν Ἰησοῦν νὰ πᾶς μὲ τὸν Πιλάτο ;
 Φ. — Δὲν λέγω, εἶναι ἄτιμον, ἀλλ' ὅμως τί νὰ κάνῃς !
 ἔμπορῆς διὰ τὸν Ἰησοῦν τῆς πείνας νὰ πεθάνῃς !
 Π. — Ὡστε λοιπὸν τὴν ἄλλαξες ;...
 Φ. — Σὰν δὲν μού δίνουν θέσι !
 κι' ἀλλαξοπίστισε καὶ σὺ νὰ ζήσῃς ἐν ἀνέσει.
 Π. — Πὰ πῶς μού δίνεις συμβουλὴ καὶ ν' ἀλλοξοπιστήσω ;
 πῆγαινε πίσω, Σατανᾶ, μὴ σὲ καταχειρίσω.

Θρήνος ὑπουργικῶν
 μὲ ὕφος τραγικόν.

Προσμέναμε οἱ μαῦροι μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα
 'στὰ πράγματα νὰ ἔλθῃ καὶ τὸ δικό μας κόμμα,
 νὰ πάρωμ' ἐπὶ τέλους κι' ἐμεῖς καμμιὰ μερίδα,
 νὰ ζήσωμ' γιὰ λίγο καιρὸ ἀπ' τὴν πατρίδα.

Κι' ἴδατε τέλος πάντων ἔψηλ' ὁ τὸν Δεληγιάννη,
 ἀλλ' ἕναν ἕως τώρα διορισμὸν δὲν κάνει.
 Κάθε πιστὸς του φίλος ἐχάθη κι' ἀπελπίσθη.
 καὶ χθὲς προχθὲς ἀκόμη ὁ Κατσινδρῆς ὠρκίσθη.

Προσμέναμε οἱ μαῦροι νὰ πάρωμε μιὰ θέσι,
 μὰ ὄλα τὰ προσόντα μᾶς βγήκανε 'στὴ μέση,
 καὶ τρέχουμε 'στους ὁρόμους χωρὶς καμμιὰ ἐλπίδα,
 καὶ κλαῖμε ὀλοῖα τὴν προσφιλῆ πατρίδα.

Κατάρρα 'στοῦ Τρικούπη τὴ μαύρη συμμορία !
 ἐκεῖνος ὁ μαγκούφης μᾶς ἔφηκε 'στὰ κ' ἔφα.
 Κατάρρα εἰς τοὺς νόμους, κατάρρα 'στὰ προσόντα !...
 Ἐλέησε, σὺ πᾶστα, τὰ πλήθη τὰ πεινῶντα.

